

EM CHƯA TỪNG CHẠY TRỐN CÔ ĐƠN

Mộc Diệp Tử

Bạn đang tìm kiếm điều gì trong cuộc đời này?

Nếu là tình yêu, cuốn sách này không dạy bạn cách để yêu.

Nếu là hạnh phúc, cuốn sách này cũng không dạy bạn cách để hạnh phúc.

Nhưng nếu là bình yên, tôi tin rằng bạn sẽ tìm thấy những tháng ngày bình yên khi đã đủ bước qua những chông chênh của tuổi trẻ và cuốn sách này chính là những bình – yên – của – một – thời – tuổi – trẻ - đã – bỏ - đi – xa mà tôi sẽ tâm sự với bạn như những tri kỷ trong đời: Hoài bão của tuổi xuân, mộng ước về tình yêu và khao khát được tự do vươn ra khỏi vỏ bọc của chính mình.

Tuổi trẻ và tình yêu như một dòng chảy bất tận và cuộc đời đi qua hết thảy, điều chúng ta luyện lưu nhất, vẫn chỉ là tuổi trẻ mà thôi. Cô đơn cũng được, buồn vui cũng được, dẫu sao thì - tuổi trẻ vẫn là món quà quý giá vô ngần và được sống để đi qua nó, dẫu thất bại

nhieu hơn thành công, dẫu buồn hơn vui, chúng ta vẫn chỉ có một thời thanh xuân sôi nổi duy nhất trong đời - để hoài niệm, để sống mãi với nó - như một chiếc hộp ký ức, mỗi lần gió thổi, lại ngân vang không ngừng. Tuổi trẻ cô đơn, tuổi trẻ thất bại, tuổi trẻ chơi vui nhưng hãy cứ bước qua tuổi trẻ một cách chậm rãi, không sợ hãi, không ngại ngần, bởi tuổi trẻ sinh ra để đánh đổi bình yên sau này, cứ tin vậy, bạn nhé!

Viết tặng một phần tuổi trẻ đã qua và chẳng thể nào qua trong đời.

Viết tặng những cô gái đã và đang sống như tôi và không như tôi.

=====

=====

**PHẦN I: THANH XUÂN LÀ ĐÓA HOA
LẶNG LẼ NỞ RỘ, LẶNG LẼ TÀN PHAI.**

*Thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời không phải là
nhận ra tình yêu sau nhiều năm chôn vùi mà là nhận ra nụ
cười của chính mình sau nhiều năm đánh mất.*

**Thanh xuân là đóa hoa lặng lẽ nở rộ,
lặng lẽ tàn phai.**

Ai rồi cũng bước qua những lần lạc lối. Ai rồi cũng học được cách sống khác khi đã đủ trưởng thành để chọn cô đơn như một người bạn, để an yên như một dòng nước tĩnh, lặng lẽ chảy riêng phần đời của mình.

Tuổi thanh xuân giống như đóa hoa, lặng lẽ nở rộ, lặng lẽ tàn phai, trong giây phút tươi đẹp nhất của đời người - đa số chúng ta chỉ trải qua cảm giác rục rĩ nhất một mình.

Tuổi trẻ có rất nhiều mà cũng có thể chẳng có gì. Bởi vì có nhiều - là đam mê, là hoài bão, là tự do nên tuổi trẻ nắm trong tay những mộng tưởng dễ vỡ, nên tuổi trẻ sẵn sàng đánh đổi và dễ dàng tổn thương. Người ta cứ nói, tuổi trẻ chẳng có gì để mất nên tuổi trẻ không biết sợ, không biết lo. Thật ra thì, những điều đã mất đi trong năm tháng hoa niên đẹp nhất ấy đã dạy cho họ một nỗi lo, một nỗi sợ - bình - thản - chi - riêng - mình - hay. Tuổi trẻ chỉ có niềm tin, chỉ có hi vọng, chỉ có ước mơ - rất nhiều nhưng cũng dễ mất. Những trao đi và nhận về trong vụn vỡ, tuổi trẻ co mình trong cái lối cô đơn.

Người ta nói với nhau, không hiểu vì sao tuổi trẻ hôm nay lại dễ buồn, dễ cô đơn đến thế? Bởi vì không hiểu nên nhiều người trách móc, cười chê - rằng cuộc sống quá đủ đầy nên người trẻ sống vô nghĩa, dễ buồn vì những điều đâu đâu. Nhưng đủ đầy vật chất không khóa lấp được lỗ hổng của tâm hồn. Và rằng, người khổ có nỗi buồn của người khổ, người giàu có nỗi đau của người giàu. Người già dễ buồn vì những điều đã cũ còn người trẻ dễ buồn vì những điều chưa qua. Ở lứa tuổi nào, người đang sống cũng có những nỗi cô đơn của riêng họ. Cô đơn là một trạng thái đặc biệt, nó có thể chất chứa bất cứ cảm xúc gì. Người cô đơn không phải là không hạnh phúc, họ rất hạnh phúc nhưng họ cũng có những giây phút cô đơn. Vậy nên, người trẻ không phải vì bất hạnh mà cảm thấy cô đơn, chỉ là ai cũng phải trải qua những thời khắc mất tự chủ, những khoảnh khắc bỗng dưng muốn một mình, không buồn, không vui, không tuyệt vọng - như cánh chim nhỏ bé giữa bầu trời bao la, mãi miết bay, chẳng cần biết cuộc đời sẽ trôi về đâu.

Chúng ta là thế, tuổi trẻ là thế, giữa những kì vọng và gánh vác một tương lai, chúng ta cũng có những giây phút yếu lòng, muốn buông bỏ, muốn tự do, nhưng rồi

lại gồng mình mạnh mẽ mà tiến lên chứ không chịu lùi bước. Nên nỗi cô đơn của tuổi trẻ thật ra mà nói, chỉ giống như chúng ta vừa tháo bỏ lớp áo mạnh mẽ để trở về là mình, để xoa dịu bản thân, để an nhiên trong những buồn vui một mình. Cô đơn là gì? Thì ra, nó chẳng có gì ghê gớm cả, nó chỉ là tấm gương soi tỏ chúng ta những khi một mình - cần tìm lại mình, nhận ra và đối diện chính mình, đứng lại rồi bước tiếp. Chỉ thế thôi.

Cô đơn à, có đáng sợ không? Tôi tin rằng, chẳng người trẻ nào sợ. Vậy tại sao những người vừa bước qua tuổi trẻ lại cảm thấy sợ và coi thường nó? Là bởi vì, họ chưa nhận ra hoặc đã để cái tôi thật sự của mình ngủ quên rất lâu rồi đấy thôi. Khi người ta phải sống dưới nhiều vỏ bọc khác, họ không phải là không cô đơn mà là đang chối bỏ cô đơn.

Ai rồi cũng bước qua những lần lạc lối. Ai rồi cũng học được cách sống khác khi đã đủ trưởng thành để chọn cô đơn như một người bạn, để an yên như một dòng nước tĩnh, lặng lẽ chảy riêng phần đời của mình.

**Cũng đã đủ lớn để mong bé lại,
như ngày hôm qua...**

Hồi nhỏ cứ nghĩ không được đi chơi là khổ.

Lớn rồi mới thấy ở nhà hạnh phúc biết bao.

Hồi nhỏ cứ nghĩ phải đi học là khổ.

Lớn rồi mới thấy quãng thời gian còn đến trường hạnh phúc biết bao.

Hồi nhỏ cứ nghĩ mẹ ép ăn cá là vì không thương mình.

Lớn rồi mới thấy bao nhiêu người không có được miếng ăn thật khổ biết bao.

Hồi nhỏ cứ nghĩ những người ngọt ngào với mình là tốt bụng.

Lớn rồi mới thấy, hóa ra những lời ngọt ngào cũng sắc như dao.

Hồi nhỏ cứ nghĩ bố mẹ sẽ sống bên mình mãi mãi, chẳng bao giờ già đi.

Lớn rồi mới thấy khi một người bước về phía bên kia cuộc đời, mọi thứ chỉ còn tính bằng giây.

Hồi nhỏ cứ nghĩ người mình lấy sau này nhất định phải giống như hoàng tử.

Lớn rồi mới thấy thứ gì càng bóng bảy bao nhiêu thì lại càng đau lòng bấy nhiêu.

Hồi nhỏ cứ nghĩ sau này mình nhất định sẽ làm người giàu nhất, người đẹp nhất, người nổi tiếng nhất...

Lớn rồi mới thấy, cuộc đời là những trang giấy lật vội, ước mơ như dòng chữ chưa kịp đọc đã vội vàng bỏ qua. Đoạn hay nhất của cuộc đời chính là thanh xuân tươi đẹp đã vì chín ép mà để nó tuột trôi mất, đến khi nhớ lại, tất cả chỉ là màu trắng nhạt nhòa.

Thì ra cuộc đời, trong khoảnh khắc tươi đẹp nhất, đa số chúng ta đều vội vàng lướt qua như thế...

Có những ngày thức giấc, trên đài phát đi những lời ca da diết của Thu Phương “Cuộc đời này dẫu ngắn, nỗi nhớ quá dài và cũng đã đủ lớn để mong bé lại, như ngày hôm qua...” mà lòng nao nao buồn, chỉ mong cho mình được quay trở về những ngày bé thơ, để được sống lại những giây phút mình đã vội vàng bỏ qua, được nhìn lại những gì mình đã từng đánh mất...

Ước mình có thể bé lại để sống trong thế giới an lành của trẻ con, với những những câu chuyện cổ tích thần tiên, những ngày tháng vô tư theo chân lũ bạn hàng

xóm bày đủ trò nghịch phá, chẳng còn những toan tính mệt mỏi, chẳng còn những tranh đấu xô bồ.

Ước mình có thể bé lại để được nói yêu thương cha mẹ không ngại ngùng, được ôm chặt lấy mẹ, được nằm gọn trong lòng cha ấm áp và bình yên.

Ước mình có thể bé lại để nói xin lỗi những người bạn mà mình đã từng làm tổn thương, để nói cảm ơn những người thầy người cô đã từng nâng đỡ bước chân mình trong đời, để chạy thật nhanh đến dự bữa tiệc sinh nhật nhỏ bạn ngày xưa, tặng cho nó món quà đã mua rồi cất trong góc bàn lặt lẽ, chỉ vì những giận hờn vu vơ mà cuối cùng chẳng còn kịp gấp lại nhau nữa...

Ước mình có thể bé lại, để được thích thì nói thích, không thích thì thẳng thắn quay lưng chẳng thèm quan tâm nữa, để sẵn sàng đứng ra bảo vệ một người bạn bị bắt nạt, sẵn sàng phản ứng lại những trò không hay ho của lũ bạn, để thẳng thắn khen ngợi một chiếc váy xinh, một mái tóc được tết gọn gàng, để thoải mái làm những việc mình muốn dù cho nó có “điên khùng” thế nào đi chăng nữa trong mắt người ngoài.

Ước mình có thể bé lại để những ngày tan học, chạy về nhà, nhón chân mở chiếc lồng bàn, bốc ăn thoải mái những món ngon mẹ nấu, vừa ăn vụng vừa nói oang

oang: “mẹ ơi con đói quá”, để lại được nghe tiếng mẹ vọng từ nhà trên xuống mắng: “Con gái con đưa ăn uống bốc bải” nhưng sau đó mẹ lại tất tả làm cơm thật nhanh.

Ước mình có thể bé lại để có thể kể cho mẹ nghe những câu chuyện, những cảm xúc buồn vui đầu đời mà mình đã từng giấu rất kỹ, đã từng cảm thấy tổn thương khi một ngày thấy mẹ mở cuốn nhật ký được cất giấu rất kỹ dưới hộc bàn ra đọc, đã từng nghĩ mẹ sẽ chẳng bao giờ hiểu được tâm sự của con gái.

Ước mình có thể bé lại để những ngày kiệt sức, mệt mỏi, có thể chạy về nhà gọi mẹ gọi cha, thấy mình an toàn trong ngôi nhà có cánh cổng màu xanh, bình yên nằm nghe những bản tình ca Pháp từ chiếc đài đĩa đã cũ của bố mà những bộ âm thanh đắt tiền bậc nhất sau này nghe cũng chẳng thấy hay bằng.

Ước mình có thể bé lại để chẳng bao giờ bỏ qua những ước mơ thầm kín một thời được nắn nót ghi trong cuốn sổ màu xanh xinh đẹp chôn ở góc vườn kia nữa, để sống như mình mơ, để theo đuổi đam mê đến cùng.

Có những lúc mong mình được quay trở lại những tháng ngày xa xưa ấy, không phải để hối tiếc những

con đường mình đã đi, đã chọn, đã vấp ngã và đã tổn thương, chỉ là giữa dòng đời ngược xuôi này, ước mơ ngược dòng thời gian như một giấc mộng đẹp để giúp người lớn chúng ta được tiếp thêm động lực để sống tiếp những ngày tháng nhiều bão giông.

Điều con gái thật sự cần?

Thanh xuân của người con gái giống như pháo hoa, khoảnh khắc rực rỡ nhất, người qua kẻ lại ngấm nhìn rất đông, nhưng rồi giây phút lụi tàn lại chỉ có thể lặng lẽ trải qua một mình.

Này em, em có biết điều con gái thật sự cần là gì không? Sẽ không phải là một người đàn ông. Cũng chẳng phải một tình yêu đẹp như cổ tích. Chỉ là một tình yêu yên ổn thôi.

Em nghe thế sẽ lại cười, tôi biết. Em vẫn cười vì em tin rằng, những cô gái đẹp trong cuộc đời này một khi đã để dành tất cả những gì đẹp đẽ nhất mà cô có, là sắc đẹp, là tuổi xuân, là tình yêu, đem trao gửi cho một người đàn ông thì thứ mà họ muốn chẳng phải là bản thân – người – đàn – ông đó, thì sẽ là gì? Nhưng em biết mà, cái em tìm kiếm trong đường tình này, chẳng bao giờ là một người đàn ông để em sở hữu, chỉ là em đang tìm kiếm sự yên ổn cho trái tim mình mà em chưa nhận ra.

Vậy nên sẽ có một ngày, em nhận ra rằng sự khác biệt lớn giữa việc nắm tay một người em yêu khác với trời

buộc một trái tim, một tâm hồn từ lâu đã đi hoang. Tình yêu là sự ràng buộc vô hình, không trói mà tự chặt, nên một khi nó đã đi lạc thì em có cố giữ, nó vẫn sẽ dứt áo ra đi. Tình yêu cũng là sự ích kỷ nên ai ai cũng chỉ mong mình giữ vị trí độc tôn trong lòng người kia, em sẽ chẳng chấp nhận san sẻ người em yêu nên em làm sao có thể tin mình sẽ mãi yên ổn chấp nhận một tình yêu – không – là – của – riêng – em như thế?

Sẽ có một ngày, em nhận ra rằng người đàn ông ấy chưa bao giờ là điểm tựa vững vàng cho em, khi em buồn – người ấy không ở cạnh, khi em khóc – người ấy không lau nước mắt cho em, khi em mệt – người ấy cũng không biết, người ấy chẳng có thời gian để lo lắng, bận tâm những câu chuyện mà em muốn kể.

Sẽ có một ngày, em nhận ra ngày nắng cũng như ngày mưa, đêm cũng như ngày, nỗi cô đơn và bất an của em cứ ngày một lớn thêm, nhưng em không biết vì lẽ gì? Em vẫn phủ nhận, em đang có người ấy trong tình yêu. Nhưng nắng đẹp rực rỡ không có nghĩa là em sẽ không thấy lòng lạnh giá, người đàn ông ấy là của em cũng không có nghĩa là sẽ thuộc về riêng em cả con tim lẫn thể xác.

Sẽ có một ngày, em nhận ra rằng sở hữu một người không phải là kế ước cho một tình yêu yên ổn. Em có

thể chẳng mong một người thề nguyện sống chết vì em, cũng chẳng mong một tình yêu sẽ là mãi mãi, nhưng chắc chắn, em sẽ mong một tình yêu chân thành – có thể khiến em nhẹ nhõm tung cánh bay trên bầu trời của riêng mình.

Thanh xuân của em trao hết cho một người, không toan tính, đại khờ ôm siết lấy một vòng tay và tin chắc rằng cả cuộc đời, em chỉ cần mỗi vậy. Cái giá cho thanh xuân của em là bao nhiêu hả cô gái? Em bảo rằng, thanh xuân của em là vô giá, nhưng rồi chẳng biết từ bao giờ, em đã bán mình bằng cái giá của một thói quen – thói quen giữ chặt một người đàn ông lại bên đời. Chẳng để làm gì, chỉ vì người đàn ông ấy là người mà em đã hi sinh cả tuổi xuân, em đã đánh đổi rất nhiều để có nên em giữ lại bên mình, xem như báu vật mà tuổi trẻ và sắc đẹp của em đã đổi được. Vậy là em bán em rồi. Cái giá là thời gian, là thói quen của những năm tháng son trẻ, chỉ biết yêu và đổi lấy tình yêu của một người. Rồi đến một ngày, khi cảm xúc cuồng nhiệt đã lìa xa, em rõ ràng là biết người đàn ông ấy chẳng còn đủ thiết tha để trao cho em một nụ hôn đủ nồng ấm, để ôm siết em trong một vòng tay thật chặt khi em cô đơn, em vẫn chẳng thể rút mình ra khỏi thói quen nhát nhẽo đó.

Em biết không, bán mình bằng thói quen yêu như em có lẽ còn chưa đến mức rẻ mạt, có những cô gái đánh đổi tuổi xuân chưa đủ, đánh đổi luôn lòng tự trọng để ở lại cam chịu trong một mối tình mà người đàn ông chẳng khác gì những kẻ bạo hành thời Trung Cổ. Họ đánh đập các cô, chửi bới các cô, phản bội các cô công khai, nhưng các cô vẫn tự nguyện ở lại, sống chết giữ chặt người đàn ông đã sớm trở thành người dung ấy. Phải nói đó là sự lì lợm đến cố chấp hay sự kiên cường đến bất chấp? Vì lụy tình mà đánh mất bản thân là điều đáng sợ nhất trong tình yêu.

Em ạ, thanh xuân của người con gái giống như pháo hoa, khoảnh khắc rực rỡ nhất, người qua kẻ lại ngẩng nhìn rất đông, nhưng rồi giây phút lụi tàn lại chỉ có thể lặng lẽ trải qua một mình.

Thế nên thanh xuân là thứ ngọt ngào nhưng cũng tàn nhẫn nhất. Một người con gái, phải từ bỏ bao nhiêu ngày tháng hoa niên tươi đẹp mới giữ được người mình yêu? Phải trải qua bao nhiêu lần lột xác, không ngừng trưởng thành, không ngừng vứt bỏ tự tôn của bản thân để nắm tay người ấy đi đến tận cuối con đường tình mà cô mong ước? Phần lớn quãng đường